

lige Love om dette Emne, maa dog altid Hensynet til den Ret, som Grundloven har tilsiget at hjemle Borgerne, nemlig Forsamlingsretten, ikke nu indskrænkes mere end nødvendigt, føre til det Dnske, at man ikke af Hensyn til Søndagens Helligholdelse gaar videre, end man ellers vilde anse det for rigtig. At man imidlertid netop af Hensyn til Helligdagen skulde holde hele Tiden fra Kl. 9—4 afløst for enhver politisk Forhandling, vilde være saa meget mere uheldigt, som det maa indrømmes, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) igaar gjorde opmærksom paa, at det for en stor Del af Befolkningen netop er den Tid, som ligger heldigst for slige Forsamlinger. Jeg tror heller ikke, der vilde være nogen Fare ved at vende tilbage til den Tilstand, som har fundet Sted i en lang Arrække efter 1849, og hvor man ikke har anset det for utilladeligt at holde politiske Forsamlinger Søndag Formiddag, naar kun ikke Mødet kom i Kollision med Gudstjenesten ved at afholdes lige udenfor Kirken. — Hvad derimod det andet Spørgsmaal angaar, som det samme ærede Medlem har reist, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt det overhovedet er tilladeligt for os i Form af simpel Lov at give Bestemmelser om Noget, der strejfer ind paa Spørgsmaalet om Forsamlingsretten, kan jeg ikke være enig med ham i den Fortolkning, hvormed han begrundede sin Mening. Denne Fortolkning var i og for sig ganske simpel, men fordi en Fortolkning er simpel, behøver den ikke at være rigtig. Det er en Fortolkning som enhver anden, siges der; men jeg maa dog tilstaa, at jeg ikke finder, den er saa god som den, vi idag hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad), og som jeg i mange Henseender kan slutte mig til. Jeg veed derfor heller ikke, hvorledes det Udfald, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds gjorde imod Fortolkninger overhovedet, egentlig kunde antages at være paa sin rette Plads her. Den Omstændighed, at saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Rimestad) oplyste, ikke alene de juridiske Forfattere enstemmig udtale sig for den Fortolkning, som er bleven slaaet fast ved Spøsteretsdommen, men navnlig, at den Mand, afhøede Professor Gold, der fra en vis Side her i Salen opstilles som en meget stor juridisk Autoritet, hvad han ikke var, med rene og klare Ord og netop under Paaberaabelse af Anordningen af 1845 har gjort den Fortolkning gjældende, som er bleven slaaet fast ved Spøsteretsdommen, maa dog gjøre det ærede Medlem noget betænkelig, idet han jo har alle de Sagkyndige imod sig. Jeg veed vel, at ligesom det fra en vis Side er blevet Mode at tale om Fortolkninger, som om det var noget Forstrækeligt, og at mene, at ingen Opfattelse af en Lovs Mening er mulig uden gennem en Fortolkningsproces, hvad enten den er simpel eller ikke, saaledes er det ogsaa blevet Mode at ville frakende

Jurister i Umindelighed Conen til at fortolke Love. Det, at man er Jurist, skal egentlig paa Forhaand udelukke fra at have Forstand paa Love, og dette gjælder ikke alene om os menige Jurister her i Salen, men i en endnu høiere Grad om alle Medlemmer af vore Domstole. Det gjælder i alt Fald om Kriminal- og Politiretens Dommere, og endvidere om Spøsteretsdommere. (En Stemme: Og om Professore!). Ja ogsaa om Professore; den Omstændighed, at de ere saa uheldige at være Jurister, medfører, at der ikke kan tages Hensyn til den Fortolkning, de gjøre gjældende. Jeg maa i den Anledning tillade mig at bemærke, at en saadan Opfattelse dog vist ikke vil blive gjort gjældende under andre Forhold. Hvis f. Ex. en Jurist kom til en Landmand og sagde til ham, at han drev sin Gaard urigtigt, og at han, Juristen, vilde angive for ham de rette Principer for Driften, tror jeg, Landmanden meget vilde frabede sig, at en Jurist blandede sig i Ting, han ikke forstod sig paa, men det vilde vist heller ikke falde nogen Jurist ind at gjøre det. Nutildags derimod tror enhver halvstuderet Nøver, ja endog Foll, som ikke ere halvstuderede Nøvere, at de forstaa sig baade paa Lovens Fortolkning og paa Sura. Jeg behøver vel ikke at sige, at jeg ikke herved sigter til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), thi dette ærede Medlem har jo bestæftiget sig saameget med Love, at han derigennem maaste er bleven en nok saa dygtig Jurist som Andre; men om derfor hans Fortolkninger ere bedre end de, andre Jurister opstille, er vistnok et Spørgsmaal. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Grundlovens § 88 er saaledes at forstaa, at enhver Lovbestemmelse, som medfører, at der i en eller anden Retning fremkommer en Indskrænkning i eller en Begrændsning af Forsamlingsfriheden, hvad enten det er i Henseende til Tid eller Sted, skulde kunne vedtages som simpel Lov, skal jeg tillade mig foreløbig at bemærke, at det vistnok ikke i og for sig er uberettiget at drøfte dette Spørgsmaal her, selv efter at der foreligger en Spøsteretsdom derfor; men efter at det ved denne Dom er slaaet fast, at Anordningen af 1845 ikke er ophævet ved Grundlovens § 88, vedkommer Spørgsmaalet os ikke her direkte (Berg: Ikke det?) Det ærede Medlem siger: Ikke det?; jeg veed ikke rigtig, hvad han sigter til med denne korte Ytring, men det er klart, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Helligdagsanordningen af 1845 staar ved Magt eller ikke, i alle praktiske Henseender er afgjort ved Spøsteretsdommen. Det Spørgsmaal, som nærmest foreligger os her, nemlig om vi lige overfor Grundlovens § 88 ere berettigede til at vedtage en Lov som den her foreliggende, er et Spørgsmaal, som vi i Egenkab af Medlemmer af Folkethinget hver for sig har at afgjøre for sit Vedkommende, og forsaavidt er det heller ikke uberettiget at det ærede Med-